Bernardus Claravallensis: Sermones super Cantica canticorum. Add: Gilbertus de Hoilandia: Sermones super Cantica canticorum

Strassburg: Martin Flach (printer of Strassburg), 1497 Seite 204

letandũ in leticia gentis sue: vt laudet᷑ cũ
hereditate sua. Nec paꝝ hoc opus existi-
mes. nullũ dico tibi remanebit opus ꝑfe-
ctum si hoc nutarit. Nõne de statu ⁊ ꝯsũ-
matione eccl'ie finis omniũ pẽdet? Tolle
hanc: ⁊ frustra inferioꝛ ista creatura reue-
latiõem filioꝝ dei expectat. Tolle hanc. ⁊
neqꝫ patriarche neqꝫ ꝓphete aliqui ꝯsum
mabunt᷑: cũ Paulus asserat deũ ita ꝓui
disse ꝓ nobis ne sine nobis cõsummarẽt᷑
Tolle hanc. ⁊ ipa sanctoꝝ angeloꝝ pro iꝑ
fectiõe sui numeri gloria claudicabit. nec
dei ciuitas de sui integritate gaudebit. vn
de ꝙ implebitur ꝓpositũ dei. ⁊ mysterium
voluntatis ei⁹. magnũqꝫ illud pietatis sa
cramentũ. Unde postremo dabis mihi ĩ
fantes ⁊ lactentes: quoꝝ ex oꝛe laudẽ suã
ꝑficiat deus? Celũ nõ habet infantes: ha
bet eccl'ia. quib⁹ ⁊ dicit. Lac vobis potũ
dedi: nõ escam. Et hi ad laudẽ quasi com
plendã a ꝓpheta inuitãtur: dicente. Lau
date pueri dñm. Tu putas deũ nostꝝ to-
tam habituri sue gl'ie laudẽ: donec veniãt
qui in cõspectu angeloꝝ psallãt sibi? Le-
tati sumus ꝓ dieb⁹ ꝗb⁹ nos humiliasti: an
nis quib⁹ vidim⁹ mala. Hoc gen⁹ leticie
celi nescierũt: nisi ꝑ eccl'ie filios. hoc nemo
D vnqꝫ letat᷑ qui nunqꝫ nõ letat᷑. Oportune
post tristiciã gaudiũ subit. post laborẽ ꝗ-
es. post naufragiũ portus. Placet cunct᷑
securitas: sed ei magis qui timuit. Iocun
da oĩb⁹ lux. sed euadẽti ꝺ potestate tene
brarum iocũdioꝛ. Trãsisse ꝺ morte ad vi
tam: vite grãm duplicat. Pars mea hec ẽ
in celesti ꝯuiuio. ⁊ seorsum ab ipis spiriti
bus beatis. Audeo dicere expertẽ mee be-
atitudinis ipam beatã vitã. nisi si dignet᷑
fateri ꝙ ꝑ charitatẽ ea ĩ me fruit᷑ ⁊ per me.
Aliquid sane videt᷑ etiã ꝑfectõi illi accessis
se ex me. neqꝫ hoc paꝝ. Deniqꝫ gaudẽt an
geli ad pniam peccatoris. O, si delicie an
geloꝝ lachꝛyme mee: ꝗd delicie? Dẽ opus
ipsoꝝ laudare deũ. sed deest laudi si desint
qui dicãt. Transiuim⁹ ꝑ ignẽ ⁊ aquam: ⁊
eduxisti nos in refrigeriũ. Felix ꝓinde in
sua vniuersitate eccl'ia. cui⁹ oĩs gl'iatio
impar est cause. nõ ꝓ his tm̃ ꝗ illi que iã
facta sunt: sꝫ ꝓ his ꝗꝫ ꝗ ꝺ illa adhuc opoꝛ
tet fieri. Nã ⁊ ꝺ meritis ꝗd sollicita sit cui
de ꝓposito dei firmioꝛ suppetit securioꝛqꝫ
gloꝛiãdi rõ. Nõ potest seipm negare de⁹.
neqꝫ nõ facere que iã fecit. vt scriptum est.

qui fec̃ que futura sunt. Faciet. faciet. nec
deerit suo ꝓposito de⁹. Sic nõ est qꝺ iam
queras quib⁹ merit᷑ sperem⁹ bona: ꝑserti
cũ audias apud ꝓphã. Nõ ꝓpter vos:
sed ꝓpter me ego faciã: dicit dñs. Suffi- E
cit ad meritũ scire ꝙ nõ sufficiant merita.
Sꝫ vt ad meritũ satis est de meritis non
ꝑsumere: sic carere merit᷑ satis ad iudiciũ
est. Porro infantiũ renatoꝝ neminẽ care-
re meritis: sed xp̄i habere merita. Quibus
se tamẽ indignos reddũt si sua iungere ꝗ-
uerunt sꝫ neglexerũt. qꝺ quidẽ periculum
iã adulte etatis est. Merita ꝓinde hr̃e cu-
res: habita data noueris: fructũ sperauer᷑
dei miscdam: ⁊ oĩe ꝑiculũ euasisti paupꝫ-
tatis. ingratitudinis. ꝑsumptiõis. Perni
ciosa paupꝫtas. penuria meritoꝝ. preſum-
ptio aũt spũs. fallaces diuitie. Et ideo di
uitias ⁊ paupꝫtates ne dederis mihi dñe.
ait sapiẽs. Felix eccl'ia cui nec merita sine ꝑ
sumptõe. nec ꝑsumptio absqꝫ merit᷑. Ha
bet vnde ꝑsumat. sꝫ nõ merita. Habꝫ me-
rita: sed ad ꝓmerendũ: nõ ad ꝑsumẽdum.
Ipm nõ ꝑsumere: nõne ꝓmereri est? Ergo
eo ꝑsumit securi⁹ quo nõ ꝑsumit. ⁊ nõ est
ꝙ cõfundat᷑ in ṽbo gl'ie cui multa materi
es gloꝛiãdi. misericoꝛdie dñi multe. ⁊ veri
tas eius manẽs in eternũ. Quid ni gl'iet᷑ F
secura: in cui⁹ testimoniũ gloꝛie: misericoꝛ
dia ⁊ ṽitas obuiauerũt sibi? Siue igitur
dicat. dilect⁹ me⁹ mihi. siue dicat. expectãs
expectaui dñm: ⁊ intẽdit mihi. siue etiam.
dñs sollicit⁹ est mei. vł si ꝗ sunt eiusmodi
voces alie atqꝫ alie ꝗ diuinũ ꝗndã affectũ
ac singularẽ fauoꝛẽ erga aliꝗd sil'r exꝑme
re videant᷑. nihil hoꝝ a se alienũ putabit.
cui rõ ꝑsumẽdi dñi ꝯstitutio est. pꝛesertĩ
cũ nõ alterã videat spõsam. alterã ve eccle
siã. cui possint fieri ꝗ nõ possunt non fieri
Ergo de eccl'ia patet ꝙ in nullo illa oĩa
sibi aptare verebit᷑. De vna aĩa ꝗrit᷑ etiam
si sit spũalis ⁊ sancta. liceat ne illi vllo mo
do audere in talib⁹. Neqꝫ eni ꝑꝛogatiuas
oĩes vni⁹ illi⁹ catholice multitudĩs (ob
quã oĩa fiũt) vna de multitudine arro-
gabit sibi quãtalibet emineat sctitate. Et
ideo difficili⁹ vt sentio ego inuenit᷑. (si tm̃
inueniet᷑) quomodo possit licere. Unꝺ ne
cessariũ reoꝛ alio illud sermone temptari:
nec modo ingredi vias scrupulose dispu-
tationis. quaꝝ adhuc exitũ ignoꝛam⁹. ni
si pꝛius super ṽbo abscõdito oꝛatũ fuerit.

TECHNISCHE UNIVERSITÄT DARMSTADT
http://tudigit.ulb.tu-darmstadt.de/show/inc-iv-317/0204
Universitäts- und Landesbibliothek Darmstadt